

PRESUDA SUDA

12. studenoga 1969.(*)

„Zahtjev za prethodnu odluku”

U predmetu 29-69,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u, koji je Sudu uputio Verwaltungsgericht Stuttgart (Upravni sud u Stuttgartu, Njemačka), u sporu koji se vodi pred tim sudom između

Ericha Staudera, 79 Ulm, Marienweg 15,

tužitelja,

i

Stadt Ulm, Sozialamt,

tuženika,

o sljedećem pitanju:

„Može li se činjenica da se Odlukom Komisije Europskih zajednica od 12. veljače 1969. (69/71/EEZ) prodaja maslaca po sniženoj cijeni korisnicima u okviru određenih programa socijalne zaštite uvjetuje otkrivanjem imena korisnika prodavateljima smatrati spojom s općim načelima važećeg prava Zajednice? ”,

SUD,

u sastavu: R. Lecourt, predsjednik, R. Monaco i P. Pescatore, predsjednici vijeća, A. M. Donner, W. Strauß, A. Trabucchi i J. Mertens de Wilmars (izvjestitelj), suci,

nezavisni odvjetnik: K. Roemer,

tajnik: A. Van Houtte,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Rješenjem od 18. lipnja 1969., koje je tajništvo Suda zaprimilo 26. lipnja 1969., Verwaltungsgerichta Stuttgart (Upravni sud u Stuttgartu) uputio je na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u prethodno pitanje o tome može li se činjenica da se člankom 4. Odluke Komisije Europskih zajednica br. 69/71/EEZ prodaja maslaca po sniženoj cijeni korisnicima u okviru određenih programa socijalne zaštite uvjetuje otkrivanjem imena korisnika prodavateljima smatrati spojivom s općim načelima važećeg prava Zajednice.
- 2 Prethodno navedena odluka upućena je svim državama članicama i ovlašćuje ih da određenim kategorijama potrošača koji primaju socijalnu pomoć maslac stave na raspolaganje po nižoj cijeni od uobičajene kako bi se potaknula prodaja prekomjernih količina maslaca na zajedničkom tržištu.

To ovlaštenje podliježe određenim uvjetima kojima se, među ostalim, osigurava da se proizvod koji se na taj način stavlja na tržište ne preusmjeri pa ne stigne na svoje pravo odredište.

U tu je svrhu člankom 4. Odluke br. 69/71 u njezinim dvjema inačicama, od kojih je jedna na njemačkom jeziku, propisano da države moraju poduzeti sve potrebne mjere kako bi osigurale da korisnici predmetni proizvod mogu kupiti tek nakon što predoče „bon na kojemu su navedena njihova imena”, dok je u drugim inačicama samo navedeno da treba predočiti „individualizirani bon”, čime se omogućuje primjena drugih načina kontrole osim navođenja imena korisnika.

Stoga prvo valja točno utvrditi koji su načini predviđeni spornom odredbom.

- 3 Ako je pojedinačna odluka upućena svim državama članicama, nužnost ujednačene primjene i stoga tumačenja isključuje da se jedna inačica teksta razmatra izdvojeno, već zahtijeva tumačenje uzimajući u obzir stvarnu namjeru autora i cilj koji želi postići, osobito u svjetlu inačica utvrđenih na svim četirima jezicima.
- 4 U slučaju kao što je ovaj prednost ima najslobodnije tumačenje, pod uvjetom da je ono dovoljno za ostvarenje ciljeva predmetne odluke.
Osim toga, ne može se prihvatiti da su autori odluke namjeravali u određenim državama članicama odrediti strože obveze nego u drugima.
- 5 Nadalje, to je tumačenje potvrđeno izjavom Komisije da je Upravljački odbor, kojemu je na mišljenje dostavljen nacrt Odluke br. 69/71, predložio izmjenu kojom bi se uklonio zahtjev navođenja imena na bonu te iz posljednje uvodne izjave te odluke proizlazi da je Komisija namjerava donijeti predloženu izmjenu.
- 6 Iz navedenoga proizlazi da spornu odredbu treba tumačiti na način da se njome ne zahtijeva, ali se ni ne zabranjuje, identifikacija korisnika na temelju imena.

Komisija je stoga mogla 29. srpnja 1969. objaviti odluku o ispravku u tom smislu.

Stoga svaka država članica sada može birati među različitim načinima individualizacije.

- 7 Ako se tumači na taj način, sporna odredba ne sadržava ništa čime se mogu dovesti u pitanje temeljna ljudska prava koja su sadržana u općim načelima prava Zajednice i čije poštovanje osigurava Sud.

Troškovi

- 8 Troškovi Komisije Europskih zajednica, koja je podnijela očitovanja Sudu, ne nadoknađuju se. Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred Verwaltungsgerichtom Stuttgart (Upravni sud u Stuttgartu), na tom je sudu da odluči o troškovima postupka.

Slijedom navedenog,

na temelju postupovnih akata;

saslušavši primjedbe Komisije Europskih zajednica;

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika;

uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju Europske ekonomske zajednice, osobito članke 7., 40. i 177.

uzimajući u obzir Uredbu Vijeća (EEZ) br. 804/68 od 27. lipnja 1968.

uzimajući u obzir Odluke Komisije Europskih zajednica br. 69/71 od 12. veljače 1969. i br. 69/244 od 29. srpnja 1969.;

uzimajući u obzir Protokol o Statutu Suda Europske ekonomske zajednice, osobito članak 20.;

uzimajući u obzir Poslovnik Suda Europskih zajednica,

SUD,

odlučujući o pitanju koje mu je rješenjem od 18. lipnja 1969. uputio Verwaltungsgericht Stuttgart (Upravni sud u Stuttgartu), odlučuje:

- 1. Članak 4. drugu alineju Odluke br. 69/71/EEZ od 12. veljače 1969., kako je ispravljena Odlukom br. 69/244/EEZ, treba tumačiti na način da zahtijeva samo individualizaciju korisnika mjere koja je njome predviđena, ali ne zahtijeva ni ne zabranjuje njihovu identifikaciju na temelju imena u svrhu kontrole.**

2. Ispitivanjem pitanja koje je Sudu uputio Verwaltungsgericht Stuttgart (Upravni sud u Stuttgartu) nije otkriveno ništa što bi moglo utjecati na valjanost predmetne odredbe.

[Potpisi]

* Jezik postupka: njemački

RADNI PRIJEVOD